

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ДРУГО СИ Е

chitanka.info

Реши, че ще остане край потока още ден-два. Пък може и повече. Мястото беше удобно — отдалечено от водопоя и пътеките на животните, донякъде открито, с удобно разположени дървета тук-там. Тоест — няма да го изненадат хищници, а в случай на появата им (те непременно щяха да дойдат, ново същество в региона винаги привлича вниманието) лесно можеше да се скрие или направо спаси върху дебелия клон. Освен това в малката могила зееше дупка — не чак пещера, но лесна за оборудване на жилище. Няколко метра дълбока, успя да изрови и страничен тунел — почвата беше достатъчно мека за копаене и здрава да удържи нещо като покрив. Нямахше опасност от срутване, а вътре нареди клони и треви, закри входа с голяма драка, която отсече в близкото долче, дори струпа няколко камъка в ъгъла и сътвори поредното огнище по пътя си...

Обаче му трябваша няколко дни тук. Сутринта уби елен наблизо. Жал му беше за красивото животно, не му се искаше да лее чужда кръв, не беше в настроение да се храни с наистина вкусните пресни мръвки, но... Трябваша му някои неща. Най-напред — обуца. И нови гащи, както и наметка. Старата беше издържала две зими, вече се прокъсваше. А обувките не бяха трайни — дългите походи през каменните полета в полите на планината бяха прокъсали вече трети чифт това лято. Багажът му беше удобно стегнат, вътре имаше още парче кожа и няколко ремъка.

И, все пак — с жалост и милосърдие тук не се оцеляваше. Така че заранта издебна елена, прободете го, мръщейки и кривейки лице, го изкорми, опъна червата и ги изчисти, одра внимателно кожата, отрязва двата бута и ги окачи високо на дървото, а черния дроб, сърцето и още някои вътрешности веднага метна върху нажежения камък в огнището...

Сега го чакаше два дни труд над кожата, а преди това трябваше да отбере хубава пепел и да потърси малко луга край блатото. Изобщо — ще, не ще, трябваше да бивакува тук...

Над пещерката имаше малка издатина. Почти вкаменена глина, останала от отдавнашен порой. Място — колкото да се изтегне и отдъхва, вперил поглед към небето. Беше безопасно — дори най-пъргавата пантера трябваше да заобиколи могилката, да се спусне по почти отвесните склонове, да преодолее няколкото бодливи храста.

Коего не можеше да стори безшумно. И без да рискува да се стовари тежко от високото...

Така че се отпусна и, все пак — беше наострил сетивата си...

А нощта настъпваше бавно и красиво...

Всъщност и денят, и нощта, както и пладнето, бяха красиви навред по тази Земя. Нямаше кой да ги съсипе. Един-единствен човек. Той. При това не спиращ на постоянно място. Коего на друга Земя хората биха осрали бързо. Макар и осирането да си е елемент от движението на веществата в природата. И не я унищожава. Но пък с хората се движеше прогресът. Цивилизацията. Техниката, придружена с технологиите. Модерното време — с комуникациите, удобствата, промяната на света по свой вкус и в своя услуга...

Нямаше друг човек тук...

Е, не беше винаги сам. Но жена му, дъщерите, зетьовете, внуците... Не му се мислеше за тях, не искаше спомени...

Предпочете да се плъзне по почти отвесния склон и да се мушне в пещерката. Камъните бяха още топли — необходимост дори в подобна лятна вечер. Легна върху разстания си багаж, метна откъм гърба кожата-наметало и се помъчи да заспи...

* * *

Сутрешният ритуал спази до най-малката подробност. Нямаше как — ако искаш да не станеш нечия закуска, трябва да си много, много внимателен.

Огледа полянката през клоните на драката, после взе копието и, държейки го насочено, леко измести бодливата преграда. Нямаше начин хищник да се закрепил над входа и, все пак, метна навън наметалото, а миг след него излетя и зае бойна поза, опрял гръб в склона.

Нищо...

Наблизо подскочиха и побягнаха две антилопи, третата застина във въздуха, после се извърна и любопитно го погледна. Коего показваше коя ще е следващата жертва от малкото стадо. Е, нему не беше нужна — имаше месо от елена поне за няколко дни напред. Защо да убива? Обаче, големите пантери до реката не се насищаха с няколко

парчета месо. И вече със сигурност дебнеха до водопоя. А първите хапки идваха обикновено от подобни безгрижни и любопитни животинки...

Само че това дори не го помисли. В този свят време за мислене нямаше. Трябва да се действа, а мисленето — по-късно... Ако има кога и как... И настроение... Можеше и да поразсъждава върху важните проблеми на живота тук. Оцеляването. Храненето. И как да не попадне в нечия гладна паст...

Тогава Го видя. Най-напред малка точка в далечината, после увеличаващата се фигура. Днес беше в бяла дреха от някаква материя, със златен колан, а от самото тяло излъчваха потоци светлина, та лицето не се виждаше ясно.

Но беше Той. Друг — освен Него, на тази Земя нямаше...

Разбра — пак нещо ще разговарят. Нито можеше да избяга, нито да откаже, камо ли да изгони идващия. Та всичко тук беше Негово — полята, планината, гората, реката, животните.

Които също познаваха идващия и се свиваха към земята — някои приклекли на предните крака, други почти легнали върху тревата, птиците накацали и свели глави... Дори дърветата притихнаха...

Дошлият спря до големия дъб насреща му. Отнейде се появи търкаляща се скала. Тя тежко се превърташе, не оставяйки следи върху тревата, и накрая застина под големия клон на дървото. А клонът леко, почти незабележимо се изви и направи сянка. Новодошлият седна върху камъка.

Човекът го погледна — почти в очите, сиянието пречеше да концентрира погледа си. Сетне се разположи на две крачки насреща му, подвил крака, подпрян на копието, готов във всеки момент да скочи и действа според обстановката...

— Напразно — каза Той. — Никой няма да те нападне. Няма да посмее дори да изрази подобно желание. Изобщо — в пълна безопасност си, щом си с Мен...

Човекът кимна. Така си беше. Знаеше го от предишните срещи. Агресивни помисли срещу Създателя, Господаря, Всемогъщия нямаше дори в безмозъчните лешояди и кръвожадни харпии.

И все пак...

— Дааа... — промълви Той, а гласът му отекна като гръм, въпреки че нямаше никакви условия за страшното ехо.

Човекът отпусна леко копието. Нямахше смисъл. Ако Той рече да го убие — нищо нямаше да помогне. Просто нямаше да усети дори. Освен, ако Господарят не е решил да проведе някоя своя игричка. Този път кървава и жестока...

— Наблюдавам те отдавна. Тръгнал си някъде, а дори в мислите си не определяш посоката и времето. Това е странно...

— Ти ме наблюдаваш? — учуди се човекът. — При толкова светове, при толкова свои подопечни, ти имаш време да ме наблюдаваш?

Той се разсмя.

— Аз съм Всемогъщият. Защо да не притежавам милиони очи, защо да не слушам с милиони уши, защо да не виждам едновременно всички вас — моите хора?

— Така е — кимна човекът. — И, все пак... Отчасти съм поласкан от вниманието Ти. Отчасти съм изненадан. Защо МЕН наблюдаваш?

Той присви очи — поне така изглеждаше през нетърпимото сияние, после се засмя.

— А кой ти е казал, че си избран? Помисли за миг — ами ако в този Мой свят си само ти? Ти единствен?

— Неее... Преди много време имах семейство, наблизко живееха други хора, дойдохме от нашия минал свят, където милиарди съставляваха човечеството...

— Ти ме виждаш? Ти ме чуваш? Ти си убеден, че ме има? А защо аз — Всемогъщият, да не съм създал милиардите в твоето съзнание? Ти може да си сам. И всичко това — равнина, планина, река, да е само в съзнанието ти...

Зави силен вятър, виелицата повдигна наметалото на човека, клоните на дървото се извиха до невъзможност, заваля едър сняг. А наред бившата поляна, внезапно стегната в лед, се замята кит, чупейки с огромната си опашка хвърчащата навред бяла покривка...

— Виждаш? Усещаш? Можеш да пипнеш?

Човекът поклати глава.

— Мога... Но е възможно и в съзнанието ми да е всичко това. А може и да е реалност — нищо не Ти струва да ни пренесеш където си щеш...

— Така е — съгласи се Той. — Мога да те пренеса. Мога да те премахна. Мога да те изпратя напред във времето, мога и да те върна назад...

Човекът внезапно усети, че нещо го стиска за гърлото... Назад... При жена му, при децата, при внуците...

— Да, и при тях — потвърди Той, после махна с ръка и всичко стана пак познатото. Човекът се отпусна назад. Сетне погледна твърдо към Него.

— Какво искаш?

— Нищо — каза небрежно Той. — Абсолютно нищо. Аз всичко мога. Защо да искам от теб, от слабия човек?

— Искаш... — каза убедено човекът. И настъпи тишина...

— Мога да върна изгубените ти близки — прекъсна мълчанието Той. — И нищо не ти искам. Просто ми е интересно как ще постъпиш. Ще им разкажеш, че ги е нямало? Ще замълчиш? Ще започнеш нов живот? Ще ме обикнеш повече? Ще ме намразиш?

Настана тишина...

Човекът беше свел глава и мислеше. Той следеше внимателно мислите му, понякога се усмихваше, сетне се смръщваше, накрая спокойно вдигна поглед към въртящите се в кръг и пеещи в захлас възхитата си от Него птички.

Накрая човекът впери поглед към картината, която би трябвало да възбужда блаженство в душата му.

— Ти знаеш...

— Зная — кимна Той. — Виждам мислите ти. Бих могъл да ги претворя такива, каквито са ми необходими, но в момента ми трябва друго. Интересен ми е изборът ти...

— Интересен... — замислено каза човекът.

— Интересен — съгласи се Той. — Аз съм твой Творец, Аз мога да претворявам, мога да те направя такъв, какъвто си ми нужен. И ти няма да разбереш, че си променен от Мен... Но... Интересен Ми е изборът ти...

— Разбра вече...

— Разбрах... Смяташ, че си в моя власт. И че нямаш избор. Каквото и да решиш — Аз ще съм доволен. Защото, мислиш, си играя с теб. Оставих те без семейство. Всички загинаха. Да, можех да спра лавината, помела дома ти и внуците. Да, можех да спра бизонът, убил

единия ти зет. Да, можех да насоча другаде отровната змия, ухапала другия. Да, можех да прекратя бурята, потопила лодката с дъщерите ти. Да, можех да ти посоча тревата, която да излекува жена ти. Но защо?

— За да сме заедно!

— А няма това е закон? Придобиването и загубата са част от живота. Искях да видя как губиш. Приемаш ли, примиряваш ли се, бунтуваш ли се... И срещу какво и кого...

— Нямаше смисъл — въздъхна човекът. — Още тогава усещах — нямаше смисъл. Играеш ли си, пропуснал ли си — реалност. И да недоволствам срещу Теб — все тая. Ти си решил. Молбите ми не Те достигат, копието ми е безсилно, аз съществувам, защото не мога да умра. Или мога? — И той с надежда погледна Всемогъщият.

— А защо?

— А защо съществувам? Не живея. Сам съм, вървя, храня се, убивам някои животни, бягам от други, оцелявам... И? Ти си решил така — аз не мога да го променя...

— Опита се — погледна го строго през светлината Той.

Човекът кимна.

— Опитах. На два пъти пресякох бурното море. Но не потънах. Излязох срещу големия тигър. Убих го. Стигнах почти до вулкана горе, камъни падаха около ми, лавата течеше в краката ми... И оцелявах...

— Това си бяха самоубийствени опити. И ти нарочно пробва да умреш. Но Аз винаги бдях над теб...

— Бдеше... И не можех да умра. Дори, когато пресичах пустинята, когато умирах от глад, когато наоколо имаше само пясък и слънце, ти не ми позволи.

Той се усмихна при спомена.

— Засипах те с птици. Цяло ято пренесох през пясъците и ги пуснах над теб. Още топли...

— Искях, не можах... Защо си играеше?

— А защо не? Нали знаеш — Всемогъщ съм. Интересно ми беше колко можеш да издържиш. Оказа се — много...

— Всемогъщ си... И за теб е лесно...

Човекът не можеше да чете мисли, но усети, че Той се запита: „Аз — сам, без силите си, колко бих издържал?“. И Му стана неприятно

— едно същество, създадено от него, контролирано от него, опазвано от него, се оказва по-силно от Него?

— Все пак, ако върна времето?

Човекът простиичко каза:

— Разбира се, че ще съм Ти благодарен. Ти си Бог — можеш да си сам. Аз съм човек — живея сред хората. Сам съществувам, заедно живеем...

В този момент и двамата вдигнаха глава. Над тях полекичка се събираха малки бели облачета. А едното бавно се спускаше надолу. И върху му стоеше сигурно и здраво Жена в бяла красива рокля. Тя гледаше към тях строго и нежно едновременно...

— Мамо? — каза объркано Той.

Облачето кацна до тях, Жената бавно слезе и погледна към Него.

— Пак си избягал. И пак си играеш с някаква дребна играчка. Този път какво е?

— Човек, мамо. Искан да видя колко може да издържи. И докога ще търпи. Разбираш ли...

— Разбирам — въздъхна Жената. — В света на Брат Ти има милиарди такива човечета. Като малки са много любопитни и несъобразително жестоки. Някои късат крилцата на насекомите, други измъчват животинките. И всички смятат, че само искат да проверят нещо. Нещо важно, според тях. Но никой не пита подложените на опитите...

— Мамо, Аз не съм малък...

— Малък си... Затова и получи този малък свят. Да се забавляваш. Но Ти...

— Мамо, Аз вече оправям нещата. Ето — ще върна семейството му, ще...

— А пропуснатото ще върнеш ли?

— Всичко ще върна! Няма и да помнят, че са били мъртви, разделени, че той е страдал, че...

— Ти и Аз ще го знаем Те няма да помнят... А дали е така, а?

Човекът мълчеше. Безсмислено беше — Боговете решаваха, съдбата му отново не зависеше от него. Какво мисли, какво иска, какво може... Безсмислено... Играчка, която има дух, сили, чувства. И, все пак — играчка...

* * *

Събуди се рано сутринта. В пещерката влизаше малко светлина, но през драката на входа разбираше — денят започва. Надникна — тихо. Три антилопи пасяха в края на поляната, дребни птички разпяваха върху дебелите клони на дъба, горе високо се виеше орел.

А до входа жена му разпалваше огъня, две млади жени мачкаха събраното вчера в полето зърно, единият зет заглаждаше върха на ловното копие, другият беше провесил крака над входа и внимателно оглеждаше района, а децата с пляскане и радостни викове ловяха риба в потока.

Премести драката, излезе, протегна се. Видяха го, но бяха заети, та не му казаха нищо. Заслужаваше си повече сън — върна се късно, нарамил два еленски бута, с мъка влачещ кожата, върху която беше струпал месо и дреболии.

Обаче вчера си беше за вчера. Времето не спираше. И сега трябваше отново да се заеме с ежедневието.

Погледна разпаления огън, метна в него част от вътрешностите на елена — жертва за невидимите богове, после взе копието и кимна на единия мъж. Колелото на живота си вървеше — благодарение на боговете и днес се надяваха да имат добър лов. А над дома им — закрила...

Благодарение на боговете...

Друго си е да имаш такава могъща закрила от всемилостивите и добри богове...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.